

Sygn. akt II Ka 44/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska – Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy **A. C.**

obwinionego o wykroczenie z art. 51 §1 kw i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 6 grudnia 2013 r. sygn. akt II W 186/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę A. C. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 44/14

UZASADNIENIE

A. C. został obwiniony o to, że w dniu 20 marca 2013 roku około godz. 23.30 w W. na ul. (...) umyślnie uszkodził drzwi wejściowe do piwnicy powodując straty w wysokości 220 zł. na szkodę P.

w W. oraz w tym samym czasie krzykiem i hałasem zakłócił spokój, porządek publiczny oraz spoczynek nocny,

tj. o czyn z art. 51 § 1 k.w., art. 124 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 6 grudnia 2013 roku:

I. obwinionego **A. C.** uznał za winnego tego, że:

- w dniu 20 marca 2013 roku około godz. 23.30 w W. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą umyślnie uszkodził drzwi wejściowe do piwnicy powodując straty w wysokości 220 zł na szkodę P. w W., tj. czynu z art. 124 § 1 k.w.;

- w czasie i miejscu jak wyżej krzykiem i hałasem zakłócił spokój, porządek publiczny oraz spoczynek nocny, tj. czynu z art. 51 § 1 k.w.

i za czyny te na podstawie art. 124 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 400 złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obwiniony. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu odwołujący się zarzucił naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez bezpodstawne obdarzenie wiarą zeznań E. M. oraz niezasadne zdyskredytowanie depozycji T. C.. W następstwie tak sformułowanego zarzutu apelujący na rozprawie odwoławczej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia przypisanych mu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Nie przesądzając treści ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w Węgrowie dopuścił się szeregu uchybień proceduralnych, związanych w szczególności z oceną zebranych w sprawie dowodów, a przede wszystkim zeznań E. M., które to uchybienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Do wspomnianych wyżej uchybień w pierwszej kolejności należy zaliczyć naruszenie reguł logiki oraz zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, statuowanych art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Podkreślić trzeba, że Sąd I instancji z niezrozumiałych względów zignorował sprzeczności występujące w treści informacji dotyczących uzyskania danych sprawcy, czy też sprawców wykroczeń, o które chodzi w niniejszej sprawie, zwłaszcza tych przekazanych przez E. M.. Na wstępie zaznaczenia wymaga to, iż w znajdującej się na k. 4 notatce urzędowej funkcjonariusz policji asp. A. D. zawarł informację o zgłoszeniu przez E. T. – pracownika P. W. - zniszczenia drzwi wejściowych do piwnicy w bloku przy ul. (...). Wynika z niej także, że o tym fakcie zawiadomiła pracownika P. E. M., która w rejonie tych drzwi widziała młodych mężczyzn, w tym jednego ze znanych jej braci P. oraz syna B. B.. Sąd meriti w żaden sposób nie ustosunkował się do treści wskazanej notatki urzędowej, mimo że jest ona rozbieżna z ustaleniami faktycznymi Sądu orzekającego. Nie wyjaśnił również Sąd I instancji rozbieżności w zeznaniach świadka E. M. w przedmiocie zachowania się w dacie zdarzenia wskazanych przez nią następnie jako sprawców zniszczenia drzwi - A. C. i A. P.. E. M. twierdząc, że wymienieni nie zachowywali się głośno, wskazała jednocześnie, iż w swoim mieszkaniu słyszała ich rozmowę, śmiechy, a nawet odgłosy rzucanych puszek (k. 19). Pisemne motywy wyroku w przekonujący sposób nie odnoszą się również do modyfikacji twierdzeń świadka w przedmiocie sposobu zidentyfikowania obwinionego w dniu 20 marca 2013 r. E. M. początkowo twierdziła bowiem, że ustaliła tożsamość obwinionego tylko w oparciu o jego głos, stojąc i nasłuchując (k. 9v), zaś następnie podniosła, iż widziała go dzięki zejściu na półpiętro (k. 19). Nigdy jednak nie podała, ażeby widziała, kto faktycznie przedmiotowe drzwi zniszczył. Wątpliwości Sądu Odwoławczego wzbudziło także zaznaczenie przez świadka, że była ona jedyną osobą w pobliżu miejsca zdarzenia, mimo zasygnalizowanej obecności jej męża (k. 19). Sąd nie ustosunkował się do wyżej wskazanych rozbieżności i w żaden sposób ich nie wyjaśnił.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadam doświadczenia życiowego nie odpowiadało zaaprobowanie przez Sąd Rejonowy twierdzenia, że E. M., mimo wieloletniej styczności z obwinionym i jego niewątpliwego, jak podnosiła, rozpoznania, zaniechała natychmiastowego udania się na miejsce popełnienia czynu, lecz pojawiła się tam dopiero następnego dnia (k. 9v).

W dalszej kolejności zaznaczyć trzeba, iż niepełna i nieprzekonująca ocena zeznań E. M. stanowiła również rezultat niesprostania przez Sąd I instancji wymogom art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 k.p.w. Mimo przedstawionych wyżej depozycji Sąd Rejonowy zaniechał przesłuchania męża tego świadka, podobnie jak zaniechał przesłuchania A. P., z którym, jak ustalił w stanie faktycznym, obwiniony uszkodził drzwi do piwnicy. Zdaniem Sądu Okręgowego dokładniejszego wyjaśnienia wymagała również częstotliwość wyjazdów zarobkowych A. C.. Ustalenia w tym zakresie pozwoliłyby na pewniejszą ocenę twierdzeń E. M. w kwestii zasłyszanych informacji odnoszących się do alibi obwinionego (k. 19). Nie ulega również wątpliwości, że obdarzając walorem wiarygodności depozycje E. M. Sąd meriti nie uwzględnił zeznań E. T., pomijając je w zupełności, a tym samym dopuszczając się obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Zasygnalizować w tym miejscu należy, iż wbrew twierdzeniom E. M., E. T. uznał ją za osobę „raczej konfliktową”, nie wykazującą większej aktywności i zainteresowania prowadzonym od października

2012 r. remontem klatki schodowej, co pozostaje w kontraście z zaangażowaniem „pana P. z bratem i sąsiadem” oraz pomocą deklarowaną przez „pana C.” (k. 22v). Bez ustosunkowania się do wskazanych treści nie może być mowy o rzetelnych ustaleniach faktycznych, pozostających pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów. Na marginesie tylko wskazać należy, że obecny na rozprawie odwoławczej obwiniony pogłębił istniejące w sprawie wątpliwości w zakresie jego sprawstwa, gdyż wskazał, iż jego matka D. C. ma wiedzę na temat sprawcy uszkodzenia drzwi do piwnicy, a nadto podniósł, że E. M. ostatnio zaczęła jego matkę i twierdziła do niej, iż niesłusznie swoimi zeznaniami obciąża obwinionego. Wskazane informacje również należałoby zweryfikować, przesłuchując osoby wymienione w oświadczeniu A. C..

Przedstawione wyżej nieprawidłowości i uchybienia sprawiły, że Sąd Rejonowy dopuścił się również naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.

Podsumowując powyższe rozważania, należy zauważyć, iż w ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd meriti z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom wrażonym w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 k.p.w., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. oraz w art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. Nie ulega również wątpliwości, że uchybienia, których dopuścił się Sąd Rejonowy w Węgrowie miały wpływ na treść wyroku, w związku z czym podlegał on uchyleniu.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości, dążąc do wnikliwego wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy, w sposób zgodny z wymogami prawa procesowego i przy uwzględnieniu wytycznych Sądu Okręgowego wynikających z powyższych uwag. Następnie dokona prawidłowej oceny dowodów, tych przeprowadzonych dotychczas oraz wskazanych w uzasadnieniu przez Sąd II instancji i wyda wyrok, a zajęte przez siebie stanowisko uzasadni zgodnie z obowiązującymi przepisami, o ile oczywiście zajdzie taka potrzeba.

W związku z powyższym, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 456 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.